

Cvetice iz rajskega vrta.

2. Radodarnost.

Turinška grofica, sv. Elizabeta, je bila velika dobrotnica vseh pomoči potrebnih bolnikov in revežev. Delila jim je denar, obleko in jedi ter jih tudi obiskovala v njih stanovanjih. Večkrat si je dala prav slabih jedi skuhati, da je pokusila, kaj reveži jedó. Bolnikom je sama na dan nosila pod plaščem darila in jedi. Ko je nekdaj, spremljana od služabnice, nesla pod plaščem kruha, mesa in drugega živeža, da bi ga razdelila revežem, jo nenadoma sreča grof, privzdigne plašč in reče: „Pokaži, kaj neseš?“ Toda mesto jedi ugleda najlepše cvetice, bele in rdeče. Ob enem se mu je dozdevalo, da vidi nad glavo Elizabetino svetel križ. Bilo je tedaj v pozni jeseni in nikjer ni bilo mogoče dobiti cvetic. Grofu je bilo takoj jasno, da je Bog čudežno spremenil darila, namenjena revežem, v cvetice.

Da, v resnici, cvetice iz rajskega vrta so vsa dela usmiljenja ali radodarnosti. O, da bi take cvetice cvetele tudi v vašem življenju, lju bi otroci! Da bi se tudi vi odlikovali v radodarnosti, to je v tisti čednosti, s katero smo pripravljeni, deliti revežem od svojega premoženja in podpirati dobre namene. Pač mi bodele odgovorili: Radi bi pomagali revežem, pa sami nimamo premoženja in ne moremo pomagati. Gotovo ne morete tako pomagati revežem, kakor oni, ki imajo svoje premoženje, toda nekoliko vendar že lahko storite. Večkrat vidite lačnega tovariša, sami pa imate dovolj kruha; ali bi mogli tako trdosrčni biti, da bi mu nič ne dali? Prav je, da včasih tudi stariše prosite, da smete kak prihranjen vinar dati revežu ali za kak dober namen, da se tako navadite že v mladosti radodarnosti, kajti prav posebno razveselite Jezusa s to čednostjo in smete zato tudi pričakovati obilnega plačila.

Kar storite revežem, sprejme Jezus, kakor bi storili njemu samemu. Sv. Rupert je bil že kot deček

posebno radodaren. Nekdaj je pod zelenim holmom, na bregu reke Rena, zaspal. Zdelo se mu je, da se reka blesti v samih dragih kamenih. Na bregu je stal častitljiv starček. Sredi reke je videl deček v spanju prekrasen vrt, poln najlepših cvetic in raznovrstnega sadja. Otroku se je zdel vrt prav podoben rajju naših prvih starišev. Na vrtu so se veselo igrali otroci. Rupert prosi starčka: „Pusti me na otok k onim ljubeznivim otrokom!“ Starček mu odgovori: „Moj otrok, gotovo boš tje prišel, ker si s svojimi dobrimi deli zidaš most k temu nebeškemu otoku.“ Tedaj Rupert zopet pogleda na vrt in vidi prekrasno mavrico nad vrtom, vrh mavrice pa dete Jezusa, ki se je igral z jagnjetom. Kmalu pristopita k Jezusu dva angela in ga ogrneta z oblačilom, katero je Rupert prejšnji dan podaril ubogemu otroku. „To mi je Rupert dal“, pravi Jezus angeloma, „zato ga bom tudi jaz k sebi vzel in ogrnil s sijajno nebeško obleko.“

Ko bi ti otrok videl Jezusa v uboštvu in revščini, ali bi mu ne pomagal? Kar ne moreš storiti Jezusu, lahko storiš potrebnemu bližnjiku. Za vse to boš prejel plačilo. Miloščina je v resnici ključ, ki odpira nebeška vrata. Onemu, ki je usmiljen do ubogih, se ne stavijo nobene zapreke na potu v nebeško domovino. Sv. Janez Krizostom je v nekem govoru to resnico prav jasno razložil poslušalcem. Mislite si, pravi, da bi bila nebeška vrata odprta in na obeh straneh bi stali stražniki. Vsakega, ki bi hotel vstopiti, bi prašali: „Kdo si in odkod prideš?“ Šele ko bi jim dal dovoljen odgovor, bi mu dovolili vstopiti. Kadar bi pa zagledali človeka, ki je v življenju storil veliko del krščanskega usmiljenja, bi ga ničesar ne vprašali, ampak ga že od daleč pozdravili in mu takoj z veseljem dovoili vstop v nebesa. Ravno to resnico nam je povedal Zveličar z besedami: „Blagor usmiljenim, ker bodo dosegli usmiljenje!“

